

ПЕРЕДМОВА

Березень 2023

Розглядаю нагороди, здобуті протягом останніх п'яти років: золота медаль із марафону абсурду «Від себе й до себе», лауреат орденів «Агонії внутрішньої пожежі», «Крику до блювотиння» й «Мовчання до крові на губах», почесна відзнака за «Істеричні пошуки сенсів»... Раптом усі вони, разом із дипломами й іншими офіційними папірцями, вкрилися пилом. Бо власниця припинила існувати.

Усередині розлилася дзвінка пустота. Не пустка, ні. А пустота, у якій немає нічого та водночас є все. Як ото народження Всесвіту. Спершу не було нічого. Аж тоді велетенська черепаха якогось дива виволокла собі на спину трьох слонів... Добре, ця версія початку світотворення не зовсім мій кейс, хоча таке теж було.

Велична Пустота. Абсолютна темрява, абсолютна тиша — але чомусь пахне залізом. Жодної думки, жодних ознак життя, окрім того, що це все і є життя. Сколапснутий Всесвіт. Напевно, саме так відчуває себе перша клітина організму... і Бог... що загалом одне й те саме. Побути в цьому стані, аж поки не занудишся. Стерти всі програми, очистити кеш.

Занудившись, усвідомиш, що немає ні нетфліксу, ні плейстейшн, ні навіть вікна, щоб повтикати в голубів. Треба створювати все це наново, разом із горами, квітами, музикою... собою. Цікавіше за нетфлікс, не?

(1) You are the Fear
hat I Lost

Розпочалася нова глава життя Світлани Левченко. Що в ній відбуватиметься з героїнею, знає лише автор. Зараз, на початку 2023 року, навколо єбашить війна й вершиться еволюція свідомості. Але відрізок особистого шляху, про який ітиметься до останньої сторінки цього карликового фоліанта, ніяк із цими подіями не пов'язаний. Точніше, пов'язаний, як усе у Всесвіті, але мова піде не про це. Тут усі букви — про любов, самотність, страх, пошуки, прийняття й довіру. Звучить як Біблія, але обійдеться без убивств. Сподіваюсь...

Фотографії в книжці — з проєкту YatFTIL⁽¹⁾, який закінчила знімати у 2019 році. Це терапевтичне дослідження тілесності, вивчення внутрішнього контексту та позбавлення від форм, комплексів і залежності від світу чоловіків. Артбук проєкту, що в кишені наприкінці книжки, зроблений у формі путівника для тих, хто заблукав. Цей путівник навіть схожий на Жінку: з малесенького клаптика паперу він стає величезним містом / областю / країною, і дідька лисого збереш його назад у тому самому вигляді, — він може рватися на місцях згину, але це лише означає, що ви сумлінно простуєте своїм шляхом.

Мета цієї книжки не в тому, щоб мотивувати вас на зміну мислення чи вчити усвідомленості. Хто я така, щоб цього навчати? Мета цієї книжки — надихнути вас пройти власний шлях. Бо шлях і є мета. Навіть якщо він схожий на тротуари Києва для скейтбордиста: ти весь час мокрий, брудний і з напруженим обличчям; то вниз, то вгору, то яма, то люк. Що маємо, то маємо. Розкажете, який шлях буде у вас.

Деінде ви побачите помітки на сторінках. Не хвилюйтеся, вам не продали поюзаного примірника. Оскільки книга зібрана з есеїв, написаних протягом п'яти років, то цілком закономірно, що усвідомлення'23 нівелюють здавалося-б-істини'18. І щоб змішати всі інгредієнти в смачний салат, Світлана'23 іноді втручатиметься в оповідь своїх минулих версій. Ну, уявіть, що ви — лінія часу й можете як загодно рухатись минулими подіями. Легше не стало, так? Добре, «Зоряні війни» пам'ятає? Спочатку IV, V, VI, а потім I, II, III. Так-от, схема десь схожа.



ГЛАВА ПЕРША

*Стрибаючи зі скелі, не відразу розумієш,
летиш ти чи падаєш*

Дивилися першу частину «Німфоманки»? Пам'ятаєте кінцівку? Зі мною трапилася та сама ситуація, щоправда, у цей момент я не займалася коханням із Шая Лабаф. Якщо чесно, у нас із ним взагалі нічого не було... поки що.

6 У межевому стані сп'яніння, що минає, і сну, що приходить — у ці чарівні хвилини максимальної легкості, нібито-боженька-взяв-на-ручки, — я стояла під ранок і дивилася, як обрій у мільярдний раз народжує сонце. Небо наливалось гамою кольорів дитячих пелюшок — від блакитного до рожевого, — сонні птахи нащось криками розривали реальність, а місяць думав, що ми з ним — закохані на вокзалі: розуміючи, що розлука близько, пильно й сумно дивився в очі та світився особливо яскраво. Я теж світилася й обіцяла, що ми дуже скоро побачимось, що розлука тільки зміцнить наше кохання... Отак я стояла й усвідомила, що **НІЧОГО НЕ ВІДЧУВАЮ. нічого. не. Відчуваю.**

Від цього усвідомлення захотілося плакати, але не вдалося. Напевно, уперше в житті. Я не відчувала ні страху, ні любові, ні

здивування. Недавно навіщось якомога ширше розплющила очі та з жахом зрозуміла, що не робила цього вже кілька місяців... хоча — з яким іще жахом, просто зрозуміла. Не підхоплювалася, не заламувала рук, не затамовувала подиху, не закушувала губ — юзаю базову людську прошивку. Що ж, система перезавантажується, коли встановлюються оновлення. І за замовчуванням — уночі, поки юзер не користується комп'ютером.

Як символічно. Світанок Світлани під час світанку. Це міг би бути серіал на телеканалі «Рівне 1». Але ж ні, це життя. Його не перемкнеш із вигуком «фу, бля». Треба жити.

Отже, мене звуть Світлана, на момент описаного ранку мені 35 і в мене немає жодного розуміння, що робити з тим, що відбувається всередині, і що саме відбувається — теж не підкажу. Трохи поспойлерю й скажу, що такий стан не останній у цьому житті й щоразу це виклик, який супроводжується потужними змінами (2).

(2) читай: якоюсь срака-банькою

